

Arrest

**nr. 103 459 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 april 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 oktober 2012 en op 12 december 2012.

1.3. Op 18 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Kalakan (Kabul), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent minderjarig. Uw oom langs vaderskant, A.(...) M.(...), zou lid zijn van de Taliban en geprobeerd hebben u en uw broer M.(...) ook te overtuigen mee te strijden. Hij zou hiermee zijn begonnen in de winter van 1390 (2011 Gregoriaanse kalender (GK)). U zou hebben geantwoord dat u dit enkel zou doen als u de toestemming van uw ouders kreeg, maar uw vader zou nooit hebben ingestemd. Ook uw oudste broer H.(...) zou problemen met uw oom hebben gehad, omdat hij telkens in uw familie over de jihad kwam spreken. Toen uw oom op een dag opnieuw naar uw huis zou zijn geweest om jullie te overtuigen deel te nemen aan de jihad, zou er een discussie zijn ontstaan tussen H.(...) en uw oom waarna H.(...) naar het districtshuis zou zijn geweest om klacht in te dienen tegen uw oom. Daar zou hem zijn gezegd dat hij moest bellen als zijn oom nog eens langskwam, wat uw broer ook zou hebben gedaan de volgende keer dat uw oom problemen kwam maken. De politie zou uw oom hebben gevolgd, maar deze laatste zou kunnen zijn ontsnappen. Enkele dagen later zou H.(...) op een nacht niet naar huis zijn gekomen en de volgende dag zou zijn lichaam door de politie zijn gevonden in het dorp Zama. Jullie zouden je oom A.(...) M.(...) van de moord hebben verdacht en daarom zou uw broer M.(...) de dood van H.(...) hebben willen wreken. Hij zou kort na de begrafenis van H.(...) verschillende dorpen hebben afgezocht om uw oom te vinden. Enkele dagen later zou M.(...) echter zwaargewond zijn teruggevonden dicht bij de rivier in uw dorp. Uw vader zou bij hem in het ziekenhuis zijn gebleven terwijl u met uw moeder en zussen naar het huis van uw oom langs moederskant, ook in uw dorp, zou zijn vertrokken. M.(...) zou verteld hebben dat hij gedwongen werd in een wagen te stappen waar ook uw oom in zat en was geslagen, waarna hij bewusteloos zou zijn gevallen. Toen uw vader in deze periode even naar huis zou zijn gegaan, zou hij een dreigbrief hebben gevonden waarin stond dat hij u moest overhandigen aan uw oom. Nadat M.(...) het ziekenhuis zou hebben verlaten, zouden jullie naar Kapisa zijn vertrokken. Daar zou uw vader een huis hebben gehuurd van Q.(...), een jeugdvriend van hem. Jullie zouden er ondergedoken hebben geleefd totdat Q.(...) liet weten dat hij en andere dorpelingen uw oom hadden opgemerkt in Kapisa. Hierna besloten jullie te vertrekken. Enkele dagen later, in de lente van 2011, zouden jullie vanuit Kapisa zijn vertrokken.

Op de grens Afghanistan – Iran zou de smokkelaar een taxi hebben geregeld voor uw gewonde broer die moeite zou hebben gehad om te wandelen. Ook uw vader, moeder en twee zussen zouden uw broer in de wagen hebben vergezeld. Voor u zou er echter geen plaats meer zijn geweest in de wagen en de smokkelaar zou u en de andere vluchtelingen hebben gevraagd te voet verder te gaan. Hierna zouden er schoten zijn gelost en zou iedereen zijn gaan schuilen terwijl de wagen van uw familie zou zijn vertrokken. Even later zou u verder zijn gewandeld met de smokkelaar, die u steeds zou hebben gezegd dat u uw familie binnenkort zou terugzien. Dit zou hij elke dag hebben herhaald, maar u zou niks meer hebben vernomen van hen. U zou uiteindelijk een aantal maanden in een garage hebben gewerkt voor de smokkelaar, die u daarna richting Europa zou hebben gestuurd, omdat Iran voor u niet veilig zou zijn. U diende uw asielaanvraag in op 29 december 2011.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara en foto's van uw broers H.(...) en M.(...).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

De tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die uit uw asielrelaas blijken, zijn immers dermate opmerkelijk dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het totaal van uw verklaringen.

Zo dient vooreerst te worden bemerkt dat u helemaal niets blijkt af te weten van het lidmaatschap van uw oom A.(...) M.(...) bij de Taliban. Zo weet u niet hoe lang uw oom al lid was van de Taliban, waar hij opereerde of welke rang hij bekleedde (gehoorverslag II CGVS, p. 3-4). Over de activiteiten die uw oom bij de Taliban zou hebben uitgeoefend, meent u tijdens het eerste gehoor dat uw oom betrokken was bij de voorbereiding van zelfmoordterroristen. Wanneer hiernaar nog eens wordt gepeild tijdens het tweede gehoor, verklaart u echter niks te weten over de activiteiten van uw oom binnen de Taliban (gehoorverslag I CGVS, p. 13-15 en gehoorverslag II CGVS, p. 3). Verder hebt u er geen idee van wat voor taken u voor uw oom zou moeten uitvoeren binnen de Taliban (gehoorverslag I CGVS, p. 14). Dat uw oom hier nooit iets over zou hebben gezegd, is te meer opmerkelijk gezien uw bewering dat uw oom 3 à 4 maanden lang minstens twee maal per week bij u thuis de toestemming kwam vragen om u mee te nemen (gehoorverslag II CGVS, p. 6-7).

Ook bij de door u beweerde verwoede rekruteringspogingen van uw oom ten opzichte van u en uw broer M.(...) kunnen er heel wat vraagtekens worden geplaatst. Zo is het vooreerst erg bevreemdend dat u er geen weet van blijkt te hebben hoe vaak uw oom u persoonlijk heeft gevraagd lid te worden van

de Taliban. Zo verklaart u hierover tijdens het eerst gehoor aanvankelijk dat hij u dit 3 à 4 keer rechtstreeks zou hebben gevraagd om dan even later weer te verklaren dat uw oom u dit 2 à 3 keren zou hebben gevraagd (gehoorverslag I CGVS, p. 13-14). Wanneer hier tijdens het tweede gehoor meer duidelijkheid over wil worden geschapen en u dezelfde vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u echter dat uw oom u slecht één keer persoonlijk zou hebben gevraagd u aan te sluiten bij de Taliban (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Dat u hier dergelijke tegenstrijdige verklaringen over aflegt, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers worden verondersteld dat een dergelijk gesprek met uw oom een zekere indruk zou hebben nagelaten.

Verder is het erg bedenkelijk dat uw oom zich betreffende zijn rekruteringspogingen steeds zou hebben beperkt tot het bezoeken van uw familie en het vragen van toestemming aan uw vader of aan H.(...). U verklaart in dit opzicht dat uw vader en oudste broer telkens duidelijk maakten dat zij niet akkoord gingen met de eis van uw oom (gehoorverslag II CGVS, p. 5 en 7) en dat uw oom aan de andere kant duidelijk zou hebben gemaakt dat u en M.(...) 'van hem waren', 'dat hij ervoor zou zorgen dat jullie met hem zouden meegaan' en 'dat hij jullie op gelijk welke manier wel zou meenemen' (gehoorverslag II CGVS, p. 7-8). Er kan hier dan ook de vraag worden gesteld waarom uw oom, gezien deze uitspraken, nooit zou zijn overgegaan tot het gedwongen rekruteren van u of M.(...). Uw verklaring hiervoor dat uw oom wou dat jullie vrijwillig meegingen en dat hij eerst de toestemming van uw ouders wou (gehoorverslag I CGVS, p. 24 en gehoorverslag II CGVS, p. 8), is niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw familie ondanks het vele aandringen helemaal niet akkoord ging met de eis van uw oom. Dat uw oom jullie enkel vrijwillig wou rekruteren, stemt bovendien ook niet overeen met uw ooms uitspraak dat hij jullie zou meenemen ongeacht van het feit dat jullie dit wilden of niet (gehoorverslag II CGVS, p. 7). Ook uw verklaring dat uw oom het niet deed, omdat hij dan in de problemen zou komen met de politie (gehoorverslag I CGVS, p. 24), kan niet worden weerhouden. Dit valt immers niet te rijmen met het idee dat uw oom wel in staat zou zijn H.(...) te vermoorden en M.(...) te folteren (gehoorverslag I CGVS, p. 12-13). Bovendien kan er, gezien uw verklaring dat uw oom waarschijnlijk een hoge positie bekleedde binnen de Taliban (gehoorverslag II CGVS, p. 4), geen geloof aan worden gehecht dat uw oom als talib aan bovenstaande elementen belang zou hechten.

In dit licht is het ook erg vreemd dat uw oom, na de ontvoering van M.(...), enkel een dreigbrief zou achterlaten bij u thuis waarin hij eist dat u aan hem wordt overhandigd en ermee dreigt dat u anders hetzelfde lot staat te wachten als uw andere broers (gehoorverslag II CGVS, p. 14), maar dat hij u verder met rust zou hebben gelaten. U verklaart in dit opzicht immers dat jullie geen andere familie hadden in jullie dorp, behalve uw oom langs moederskant bij wie jullie dan ook gedurende de weken na de ontvoering van M.(...) verbleven (gehoorverslag II CGVS, p. 11-12). Dat uw oom u wel een brief zou sturen, maar u daar niet zou komen opzoeken, is – gezien de evidentie dat jullie daar verbleven en de ernst van zijn dreigement – erg ongeloofwaardig. Dat in de dreigbrief zou hebben gestaan dat als u niet vrijwillig werd overhandigd, 'uw rekrutering op een andere manier zou gebeuren', versterkt de ongeloofwaardigheid van dit element. Uw verklaring hiervoor dat uw oom misschien niet wist dat jullie daar waren (gehoorverslag II CGVS, p. 14-15), kan gezien bovenstaande niet in overweging worden genomen.

Betreffende de ontvoering van M.(...) dringt de vraag zich op waarom uw oom uw broer zou hebben gefolterd en achtergelaten in plaats van hem mee te nemen in te zetten bij de Taliban, gezien de vele pogingen die uw oom daartoe al had ondernomen (gehoorverslag I CGVS, p. 18-19). Uw verklaring hiervoor dat uw oom dit niet deed, omdat M.(...) hem wou vermoorden, stemt niet overeen met het feit dat uw oom M.(...) wel in leven achter zou hebben gelaten. Dat uw oom niet zou hebben geweten dat M.(...) niet dood was, is – gezien zijn achtergrond als talib – maar weinig waarschijnlijk (gehoorverslag I CGVS, p. 20).

Ten slotte zijn er ook heel wat elementen die vragen oproepen bij uw vermeende verblijf in Kapisa. Zo is het wel erg bedenkelijk dat u er helemaal geen idee van hebt waar jullie zouden hebben verbleven in Kapisa en dit terwijl jullie met de wagen naar daar gereisd zouden zijn en daar ongeveer een maand zouden hebben gewoond (gehoorverslag I CGVS, p. 20-22 en gehoorverslag II CGVS, p. 15). Verder is het opnieuw alles behalve geloofwaardig dat uw oom ook daar zou zijn opgedoken en de inspanning zou hebben geleverd u op te zoeken, maar niet tot bij jullie huis zou zijn gekomen. Uw verklaring hiervoor dat jullie in het huis verborgen zaten, is niet afdoende (gehoorverslag II CGVS, p. 22). U verklaart immers zelf dat dit huis eigendom was van een Q.(...), een jeugdvriend van uw vader, die ook uw oom goed zou kennen (gehoorverslag II CGVS, p. 15-16). Uw bewering dat uw oom misschien niet wist dat Q.(...) een huis had in Kapisa (gehoorverslag II CGVS, p. 17), valt dan weer helemaal niet te rijmen met het feit dat uw oom zou zijn opgemerkt in de buurt van uw huis (gehoorverslag II CGVS, p. 16).

Uit bovenstaande kan worden begrepen dat aan uw beweerde vrees voor uw oom A.(...) M.(...) en de Taliban in Afghanistan geen geloof meer kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor

vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit, dewelke in bovenstaande beslissing niet in vraag werd gesteld. Verder vormen de foto's van uw broers H.(...) en M.(...) geen sluitende bewijsstukken ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Kalakan te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was. Voor het district Kalakan werden er in de periode van verslaggeving geen gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kabul, district Kalakan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven, namelijk dat hij rekrutering door de Taliban vreest, en stelt hij dat hij de daden van vervolging door zijn oom duidelijk omschreven heeft en dat zijn relaas logisch en consistent is. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de gegeven omstandigheden dubbel voorzichtig had moeten zijn, rekening had moeten houden met zijn bijzonder profiel als alleenstaande Afghaanse minderjarige zonder afdoend familiaal netwerk en toepassing had dienen te maken van de eigen beleidsnota dd. 18 februari 2010 en hem derhalve als vluchteling had moeten erkennen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderzoek te hebben gedaan naar zijn netwerk in Kabul, nu hij aangeeft dat zijn ouders en zussen verdwenen zijn en hij stelt dat hij als minderjarige zonder ouders niet kan overleven in een stad als Kabul. Hij herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève dient te worden vastgesteld en stelt dat het duidelijk is dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot de toestand voor de provincie Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is. Volgens verzoeker is de Subject Related Briefing (SRB), op grond waarvan het Commissariaat-generaal oordeelt dat de situatie in 2011 en 2012 verbeterd is, een beperkte tijdsopname van de toestand in Kabul en is er geen enkele garantie voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan. Nog volgens verzoeker dient de veiligheidssituatie te worden beoordeeld op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RvV en dit in het licht van de te verwachten evolutie. Verzoeker voegt hier aan toe dat algemeen bekend is dat de buitenlandse troepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten. De vijandelijkheden zullen dan volgens verzoeker nog escaleren en Kabul zal als hoofdstad van Afghanistan met een strategische luchthaven nog meer een prioritair doelwit worden. Subsidiaire bescherming weigeren op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar (2011-eerste kwartaal 2012) is onredelijk en onzorgvuldig en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aldus nog verzoeker. Tot slot herhaalt hij dat het al dan niet bestaan van een functionerend sociaal netwerk in zijn hoofde niet naar behoren werd onderzocht en stelt hij dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op zijn kwetsbare profiel als alleenstaande minderjarige zijn er volgens verzoeker immers voldoende objectieve indicaties om aan te nemen dat hij, in acht genomen de context van willekeurig geweld, gedwongen rekrutering van minderjarigen en jong volwassenen en het ontbreken van voldoende bescherming in grote delen van Afghanistan, een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de

vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij helemaal niets af blijkt te weten van het lidmaatschap van zijn oom A. M. bij de Taliban, hetgeen opmerkelijk is gezien zijn bewering dat zijn oom 3 à 4 maanden lang minstens twee maal per week bij hem thuis de toestemming kwam vragen om hem mee te nemen, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt op de vraag hoe vaak zijn oom hem persoonlijk heeft gevraagd lid te worden van de Taliban, (iii) het erg bedenkelijk is dat zijn oom zich betreffende zijn rekruteringspogingen steeds zou hebben beperkt tot het bezoeken van verzoekers familie en het vragen van toestemming aan zijn vader of aan zijn broer H. en de vraag kan worden gesteld waarom zijn oom nooit zou zijn overgegaan tot het gedwongen rekruteren van verzoeker of zijn broer M., (iv) het erg vreemd is dat zijn oom, na de ontvoering van M., enkel een dreigbrief zou achterlaten bij hem thuis waarin hij eist dat verzoeker aan hem wordt overhandigd en ermee dreigt dat hij anders hetzelfde lot staat te wachten als zijn andere broers maar dat hij hem verder met rust zou hebben gelaten, (v) betreffende de ontvoering van M., de vraag zich opdringt waarom zijn oom zijn broer zou hebben gefolterd en achtergelaten in plaats van hem mee te nemen en in te zetten bij de Taliban, gezien de vele pogingen die zijn oom daartoe al had ondernomen, (vi) het erg bedenkelijk is dat hij er helemaal geen idee van heeft waar hij en zijn familie zouden hebben verbleven in Kapisa, waar zij ongeveer een maand zouden hebben gewoond, en het alles behalve geloofwaardig is dat zijn oom ook daar zou zijn opgedoken en de inspanning zou hebben geleverd hem op te zoeken maar niet tot bij hun huis zou zijn gekomen, (vii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen daar zijn taskara enkel zijn identiteit betreft, dewelke niet in vraag wordt gesteld, en de foto's van zijn broers H. en M. geen sluitende bewijsstukken ter ondersteuning van zijn asielrelaas vormen en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Kalakan in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Verzoeker bouwt zijn verweer grotendeels op rond de argumentatie dat geen rekening werd gehouden met zijn profiel als alleenstaande Afghaanse minderjarige en dat geen onderzoek werd verricht naar zijn netwerk in Kabul, nu hij aangeeft dat zijn ouders en zussen verdwenen zijn.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers relaas omwille van talrijke vaagheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in zijn geheel genomen iedere geloofwaardigheid ontbeert. Dienvolgens kunnen tevens ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers bewering als zou hij aan de grens Afghanistan-Iran van zijn familieleden zijn gescheiden op de wijze waarop hij voorhoudt. Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog beschikt over familie in Kalakan (Kabul), met name een oom langs moederszijde waar hij en zijn familie gedurende de weken na de ontvoering van

zijn broer M. zouden hebben verbleven (administratief dossier, stuk 4B, gehoor CGVS dd. 12/12/2012, p. 11-12). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geboren is in 1994 (administratief dossier, stuk 13, bijlage 26; administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 4 en administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 2.4.). Tijdens zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij overigens zelf op het ogenblik van het gehoor 18 jaar te zijn (administratief dossier, stuk 4A, gehoor CGVS dd. 02/10/2012, p. 2). Voorts blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij dd. 2 februari 2012 (administratief dossier, stuk 12) dat gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn leeftijd en in acht genomen de resultaten van het leeftijdsonderzoek, de voogdij van rechtswege werd beëindigd op 31 december 2012. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient verzoeker aldus thans als meerderjarig te worden beschouwd en kan niet worden volgehouden dat hij voldoet aan het door hem voorgehouden profiel van alleenstaande, minderjarige Afghaanse asielzoeker. Niettegenstaande verzoeker ter terechtzitting terecht stelt dat hij nog jong is wijzigt dit niets aan de vaststelling dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat vraagtekens dienen geplaatst te worden bij zijn bewering dat hij tijdens de vlucht gescheiden werd van zijn familie.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift voor het overige geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchtelingen kan worden erkend – waartegen in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer wordt gevoerd – blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In zoverre verzoeker in dit verband opnieuw wijst op zijn profiel als alleenstaande minderjarige, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.5.. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker

in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat in het district Kalakan in de provincie Kabul actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de provincie Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009, behalve in het district Surobi. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat voornoemde SRB een beperkte tijdsopname van de toestand in Kabul inhoudt, noch dat de subsidiaire bescherming wordt geweigerd op basis van gegevens in een tijdsgewricht van amper één jaar. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, werden er in de periode van verslaggeving voor het district Kalakan geen gewelddadige incidenten vermeld.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en de stelling dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot de toestand voor de provincie Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot vermoedens en speculaties over wat er mogelijks in de toekomst kan gebeuren. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat er actueel in de provincie Kabul een situatie van veralgemeend geweld zou bestaan. De Raad benadrukt te dezen dat hij zijn oordeel steeds moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Kalakan in de provincie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS